

maalsfisk. Som det vil erindres, er Reglen i Loven af 1888 den, at de Fiske, for hvilke Undermaalsbestemmelser overhovedet bestaa, ikke maa gøres til Genstand for Køb og Salg, men nok maa bringes i Land for at bruges til Mennekesføde. Smidlertid har man nu Sikkerhed for, at ikke blot Alene, der som bekendt ere meget sjældne Dyr, men ogsaa visse Gladfisk, Rødspættien, Blåhvar, Sletthvar og Tunge, ere i Besiddelse af saa megen Sejlivethed, at de meget godt kunne taale at bringes om Bord i Fartøjer gennem Fiskeredsfaber og derpaa udsættes, uden at deres Levedygtighed formindskes derved, og man har derfor, for disse Fisks Vedkommende nu indført det Forbud, at Undermaalsfisk ikke maa bringes i Land, men skulle udsættes igen paa Stedet af Fiskerne for at kunne fortsætte deres Liv. Derimod er man for de andre Fisks Vedkommende bleven staaende ved den tidligere Bestemmelse, saa at for disse Fiskearter Undermaalsfisk maa kunne bringes i Land for at bruges til Mennekesføde, men ikke maa gøres til Genstand for Køb og Salg. Hvad Maalene angaar, er der ligeledes i Overensstemmelse med de indvundne Erfaringer foreslaaet Ændringer, navnlig saaledes, at man har foresat Mindstemaalet for Al, men indsat en Overgangsbestemmelse, hvorimod der ikke er foretaget nogen væsentlig Ændring for Rødspætters Vedkommende. Ved Siden deraf har man udvidet Fredningen gennem stærkede Bestemmelser angaaende Vaad. Ifølge Loven af 1888 var der Forbud imod Brugen af Flyndersnurrevaad i Kattegat i Tiden fra 1ste Juni til 15de August, og Meningen hermed var navnlig at beskytte Ungelen langs Kysterne. Dette Forbud har man udvidet til at gælde Vaad i det hele, dog med bestemte i Lovforslaget nævnte Undtagelser. Ved Siden heraf har man indført Forbud imod Brugen af Snurrevaad i Kattegat, Sønden for Vinien Egense Fyr — Kobbergrundens Fyrstib — Middings Fyr i Maanederne December, Januar og Februar, og dette Forbud gaar ud paa at frede Flynderne i den Tid, Begningen finder Sted. I Limfjorden har Flynderfiskeriet spillet en stor Rolle i den sidste Tid, idet man har forsøgt at fremme det ved at udsætte Fiske og søge at frede dem paa bedste Maade, saa vidt det kunde naas gennem de gældende Bestemmelser. Man er nu derved ogsaa kommen til den Overbevisning, at Flynderne vokse i forholdsvis kort Tid. Man har udsat Flyndere paa 8 a 9 Tommers Længde og indfanget dem efter omtrent $\frac{1}{2}$ Mars Forløb, og det har da vist

sig, at de ere voksede indtil 14 Tommer, det vil sige, at deres Værdi var tiltagen indtil det 10dobbelte. Der er ingen Tvivl om, at Flynderfiskeriet vil kunne blive en kilde til Velstand for Fiskeriet i Limfjorden, men der kan intet gøres i saa Henseende, med mindre man giver stærkede Bestemmelser for Fredningen. I saa Henseende har man da foreslaaet, at der ved Lyborøn, hvor de unge Fiske komme ind fra Besterhavet, skal være laaset Vand, og at der i Farvandet mellem Vøgstør Grunde og over mod Lyborøn skal være strengere Undermaalsbestemmelser, end der gælder for det øvrige Farvand. Ved Siden heraf indeholder Lovforslaget for Saltvandsfiskeriet paa Søterritoriet Bestemmelser, der gaa ud paa at indføre en bedre Orden. Navnlig er der en lille Bestemmelse, der har stor Betydning for Fiskerne. Det er den, at en Bundgarnsplads skal antages for lovlig indtagen, saalænge den bruges til Stadighed uden anden Afbrudelse end den, der forsaarsages af Mars-tiden. I saa Henseende var Loven af 1888 meget uheldig, idet Følgen af dens Bestemmelser var, at naar Bundgarnspladsen var rømmet for Vinteren, kunde enhver indtage den ved Foraarets Komme. Her giver man den, der havde Pladsen ved Vinterens Begyndelse, en Forret til at indtage den igen ved Foraarets Komme og beholde den til Stadighed, noget, hvorpaa Fiskerne sætte stor Pris og med fuld Røje. Loven af 1883 havde med Hensyn til Erstatning en Bestemmelse om, at sættes eller driver en Mands Redstaber ind i en anden Mands, maa hintage Skade for Hjemgæld, hvis den anden Mands Redstaber ere „behørigt afmærkede“, men Loven indeholder ingen Regel om, hvad der skulde forstaaes ved „behørigt afmærkede“ Redstaber. Herom har man nu i den ny Lov en Angivelse af Mærkerne for de forskellige Redstaber. Det er selvfølgelig navnlig Saltvandsfiskeriet paa Søterritoriet, der har været Genstand for det ny Lovforslag, da det er her, man har samlet Erfaringer i den senere Tid, hvorimod man endnu mangler tilstrækkelige Erfaringer om Ferskvandsfiskeriet, og de Lovbestemmelser, der indeholdes i Loven af 1888 derom, ere derfor ikke undergaaede nogen væsentlig Forandring. Det er jo et vidtrækkende Lovforslag, som jeg her har fremsat, og fremsat i Samlingens ellevte Time. Jeg har ikke gjort det i nogen Forventning om, at Lovforslaget vil kunne gennemføres i denne Samling, men jeg gaar ud fra, at det for dets fremtidige Skæbne vil være af stor Betydning, at Folk kunne blive bekendte med det allerede nu, at det bliver bekendt omkring i Fiskerbefolkning